

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ivamál?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!

tíðindablaðið
sosialurin

Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyrirkum og einstaklingum í lýsingaspingningum. Hetta verður gjørt uttan meir kostnað fyri lýsaran.

Føroysk list fær sera gott ummæli í Noregi

Norska blaðið Aftenposten skrivur grein um føroyska myndalist

Størsta norska avisin, »Aftenposten« í Oslo, ger nógva burtúr at skriva um listarlig tiltøk, bæði framd av norðmonnum sjálvum og av útlendingum. Hesaferð hevur rit-høvundin Erik Egeland stóa grein um nýggjar bókur undir yvirkriftini »Føroysk billedkunst«, har hann rósar føroyskum listarfólkum, m.a. William Heinesen, Sámal Joensen Mikines, Steffan Danielsen og Ruth Smith. Hann ger tað í vælvaldum orðum í drúgvri grein, har hann m.a. tekur so-leiðis til:

Den færøyske dikter William Heinesen har nylig utgitt et unikum av en bok — enestående på grunn av sitt tema. Heinesens innsats består i en klar, informerende innledning og en kort presentasjon av et utvalg på 24 kunstnere. Derefter følger reproduksjoner av 137 kunstverk, de fleste i farver. Med denne håndbok på ca. 160 sider får man visstnok en dekkende oversikt over en hardfør folkegruppes varierte kunstverden.

Áhugaverd fram-sýning í Oslo

Egeland skrivur, at fram-sýningin »Føroysk billedkunst« í Oslo er sera áhugaverd við luttøku av framúrskarandi føroyskum listamonnum og -kvinnu. Hesi føroysku listafólkini hava fingið útbúgving teirra í København, men eini í Oslo og Stockholm, og tey hava fingið, hvat ið tey hava »hatt behov for av inter-nasjonale moderne og tradisjonelle impulser, mest det siste. De beste av dem har formulert en færøysk billedpoesi med en frisk gjennomslagskraft ut over stedets aktualitet«, sum hann málber seg, og síðani skrivur hann í »Aftenposten« um føroysku iðkanina av orðinum, einahelst eitt ríki-dømi av kvæðum, ið strekkir seg niður móti saga-tíðini. Men teirra myndalist frá einfalt »dill-etantniva« skjýtur seg fyrst fram við aldarski-ftinum og setur serstakan dóm við blómum í millum-krigstíðini fram til dagin í dag:

»Det viste en høyst se-verdig retrospektiv færøisk utstilling i Oslo kunstforening nylig. Likesom nå i Heinesens bok, så man der sterke likhetstrekk med norsk kunst, først og fremmest i et intimt samliv med naturen«, heldur Erik Egeland: »Heinesens innsats består i en klar, informerende innledning og en kort presentasjon av et utvalg på 24 kunstnere. Derefter følger reproduksjoner av 137 kunstverk, de fleste i farver. Med denne håndbok på ca. 160 sider får man vistnok en dekkende oversikt over en hardfør folkegruppes varierte kunstverden.«

Myndalistin er at takka 2–3 ættarliðum av listafólki

Nøkur fá ættarlið hava einans vikt myndalistini teirra verk, og tá einahelst sum hátt mentaðir auto-didaktar. William Hei-nesen er sjálvur eitt ljósandi dømi um hetta. »Men det er vokst frem et profess-

ionelt miljø med billedkunst som heltids beskjeftigelse. En kunstforening blev dannet i 1941 og en fast offentlig kunst-samling i 1970.«

Millum hesi listafólk er at taka fram Samuel Joen-sen Mikines (1906–79), sum hitt mest týðandi navn — hann er ógvuliga tjóðskaparsinnaður og hin fyrsti á hædd við góðsku-krov í europeiskum sam-anhang. Av honum fær ein at siggja 15 litlista-verk frá 1030-árunum til 1965, landsløg, teirra millum »grindadráp« til »det tungt poetiske, koloristiske asketiske sorgmotiv «Savn» fra 1934, sum Egeland málber seg í greinini.

Ruth Smith stendur sterk í bókini

Millum kvinnuligu málar-arnar heftir Egeland seg við Ruth Smith, sála, borin í heim, uppvaksin og deyð í Føroyum (1913–1958):

»En mildt følsom, ekte født kolorist med et flytende organisk foredrag og inntrengende selyporetter. Hun står ster i boken«. Og Erik Egeland endar kronikk sine við at skriva:Æ:

Det gjør også autodi-dakten Steffan Danielsen med sitt eksakte foredrag og kjølig-klare linjespill. Mot hans karrierte bølge-bilkket og fjerne øyknoller over rolig sjø, dannes rom og lys, vær og vind av en gangse intens stillferdig karaktr.

Slik kan man bla gjennom dette lille nordiske

Standmynd úr bronzu, sum Janus Kamban hevur gjørt og sum er við í greinini í Aftenposten

broderfolks billedflora og stanse ved kunstnere som mere eller mindre taler ens eget sprog.

Skulpturen har naturligvis ekstra strenge kår i et so lite og relativt isolert miljø, men har allikevel produsert etpar jordnære og formalt myndige representanter.

»Føroysk kunst« av William Heinesen, er oversatt til nynorsk av professor Reidar Djupedal, i en karakterfull og frodig sprogdrakt som kler billedstoffet.

Boken er i en vakker, omsorgsfull teknisk ut-førelse, utgitt av Emil Thomsen i Trondheim, og

kan bestilles derfra. Den er i sin ekthet aktuell i denne pluralistiske tidsalder da dialekt dyrkelse og stedefrem identitet fremstår side om side med de siste internasjonale »transavantgardistiske« fremstøt i kunsten. Man fornemmer her fødselen av en nasjonal kunst med en avgrenset klarhet, nesten som i et reagensrør, forå holde oss i tidens stil. Disse tolkninger av natur og menneskesinn på de forblåste Atlanterhavssøyene, er under enhver omstendighet et betagende bidrag til en nordisk kultur.

Framhald av síðu 12

ungfólk, tey flestu hiðani úr bygdini, hava skrivað og spæla. Hann snúði seg um, hvussu NATO-støðin kom higar á klettarnar. Hetta vistu tey á skemtli-gan hátt. At enda kom Haldor Holm, bakari, á pallin og las upp eina litla útrokning um, hvussu ó-fatiligt tað er, at so nóg-vur peningur verður brúktur til vápn, tá hann var so nógva betur farin til breyð. Úr Atlantis Bio var farið oman aftur í Neyst-ið, har Frændir og Kári P. høvdu konsert. Onkur annar tónleikari var kom-in úr Havn, og saman góvu tey okkum eina løtu, sum seint verður gloymd. Teknikkurin virkaði so ógvuliga væl, og tónleik-ararnir spældu tað besta, teir dugdu. Stenningurin var ógvuliga skjótt í

hæddini, fólk sungu við, og tónleikurin gjordist bert betri og betri. Øll vóru glað og friðarlig. kontrollarnir høvdu so purt einki at gera. Jú, konsertin var av teim allar bestu. Tá hon var liðug á midnátt, tustu øll oman á Sandin. Har varð bál kynt og kyndlar brunnu. Hjørdis Klein flutti fram góða og vakra roðu, har hon byrjaði við ørindi úr »Fag-urt ert tú fosturlandið«. Og sanniliga var fostur-landið fagurt hetta kvöld-ið. Vágin lá so spegils-blonk og kyndlarnir spegl-aðust í henni. Roðin fór um Nestindar. Vøllurin vit vóru á, var nýsligin og angaði summarsliga. Og so øll fólkini, ið har vóru. Onkur klaksvíkingur, sum fór eitt sindur niðan frá metti, at har vóru eini 1500 fólk. Ein ógvuliga stórfingn lóta.

Sunnumorgunin var so gudstænasta í Christians-kirkjuni, har Niels Pauli Danielsen, sóknarprestur prædikaði um frið. Tann friðin, kirkjan bjóðar, og friðin í heiminum, og við hesum var friðarstevnan komin at enda.

Vit vilja við hesum takka øllum teimum mongu, sum stuðlaðu okkum á ymsan hátt. Tónleikarunum, eingin nevndur, eingin g'oymd-ur, Klaksvíkar Kappróðr-arfelag, Klaksvíkar Sjó-nleikarafelag, Klaksvíkar Ungdómsfelag og ein ser-støk tøkk til Útistovu-menninar í Vági, sum vóru so beinasamir at lata okkum hava bál á bæ teirra. Og síðst, men ikki minst, øllum teimum mongu, ið komu til til-tøkini og soleiðis gjørd-u friðarstevnuna so væl-eydnaða.

Hetta var fyrsta stevna av sinum slagi her á landi, men vónandi ikki tann

seinasta.

Yvirkotið av stevnuni fer óskert til Greenham

Common kvinnurnar.

Fyrirleikararnir

FAR